USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **R. B.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. OAM-252/ZA-ZA11-ZA02-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 5. 2017, č. j. 43 Az 25/2016 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky nepovažoval za důvodné.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítl, že skutkové závěry krajského soudu nemají oporu ve spisu a napadený rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný. Krajský soud se podle něj řádným způsobem nevypořádal se všemi důvody žádosti o mezinárodní ochranu, zčásti je nemístně zlehčil a zcela ignoroval. Stěžovatel poukázal na to, že v řízení prezentoval obavy z návratu do domovské vlasti, a to kvůli dlouhodobému vnitrostátnímu ozbrojenému konfliktu, v jehož důsledku by musel po návratu nastoupit do armády a jít válčit, což nechce pro

rozpor s vyznáním a s ohledem na obavu o vlastní život. Dále uvedl, že i když boje probíhají na východě země, nelze zlehčovat situaci v její západní části, neboť v červenci 2015 došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté. Právě na západě Ukrajiny - ve Lvově - došlo činností Pravého sektoru k výbuchu dvou náloží a v Mukačevu došlo k násilnostem mezi Pravým sektorem a vládou. Podle stěžovatele jsou u něj naplněny přinejmenším důvody pro přiznání doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti a z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém dosavadním postoji. Uvedl, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V průběhu správního řízení nebyly shledány ani důvody hodné zvláštního zřetele odůvodňující udělení humanitárního azylu podle § 14 zákon o azylu. Zopakoval, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla stěžovatelova obava z nástupu do armády, žádné další důvody neuvedl. Upozornil, že stížní námitky kopírují žalobu, rozsudek krajského soudu však má všechny zákonem předpokládané náležitosti, je řádně odůvodněn, krajský soud se zabýval všemi žalobními námitkami a neodchýlil se od ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle žalovaného stěžovatel konkrétně neuvádí ani to, v čem spatřuje tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[7] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelů ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu stěžovatele bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdil ničeho a důvody přijatelnosti nedovodil kasační soud ani z obsahu soudního spisu.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě zopakoval námitky, které uplatnil již v žalobě. Neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že jejich výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jejich postavení či mimo jejich vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Fakticky se stěžovatel v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadaném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadoval pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu

přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů.

[9] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany (obava z nástupu do armády), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy a v napadeném rozsudku zohlednil též judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[10] Nejvyšší správní soud tak jen pro úplnost dodává, že otázkou obav z odvedení do armády se obecně, jakož i ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině, zabýval opakovaně (viz např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016 - 26). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Shodně je tomu i ve stěžovatelově případě. Pouhá averze k vojenské službě nebo strach o život samy o sobě nemůžou zakládat azylově relevantní důvod.

[11] Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že právní úprava míří výhradně na civilisty, nikoliv na vojáky, kteří se nacházejí v oblasti ohrožené vnitřním ozbrojeným konfliktem. Pokud se tedy stěžovatel domáhá doplňkové ochrany z obavy, že jako voják se bude muset pohybovat v ohrožených oblastech Ukrajiny, nesplňuje tyto podmínky a vážná újma ve smyslu citovaného ustanovení mu hrozit nemůže. Pokud by se těchto obav dovolával jako civilista, Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že na Ukrajině se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista na jejím území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (např. rozsudek ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Azs 237/2014 - 25, a usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28). Stěžovatel pochází ze západní části země, a nic nenasvědčuje tomu, že by byl jako civilista vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti. Ani sám stěžovatel ostatně nic takového netvrdil.

[12] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

VI.

[13] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného krajským soudem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu